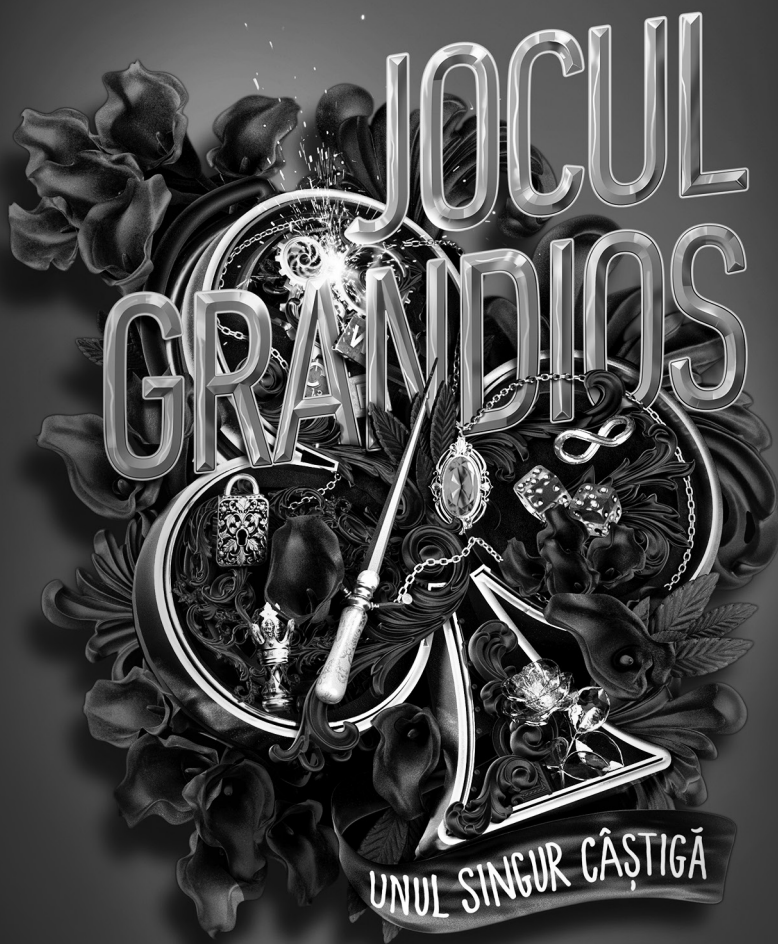

JOCUL GRANDIOS

JENNIFER LYNN BARNES

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu

STORIA
BOOKS

 COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *The Grandest Game*

Autor: Jennifer Lynn Barnes

Copyright © 2024 by Jennifer Lynn Barnes

© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARNES, JENNIFER LYNN

Jocul grandios / Jennifer Lynn Barnes ; trad. din engleză de Alina Marc-Ciulacu. - București : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-66-9

I. Marc-Ciulacu, Alina (trad.)

821.111

REDACTOR: Simona Ștefana Stoica

CORECTORI: Paula Rotaru, Cristina Munteanu

DESIGN COPERTĂ: Karina Granda

ILUSTRAȚIE COPERTĂ: Katt Phatt

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru Rose

PROLOG

CU UN AN ÎN URMĂ

Pentru putere trebuie să plătești întotdeauna un preț. Singura întrebare e cât de piperat este acest preț – și cine urmează să îl plătească.

Rohan știa asta mai bine decât majoritatea oamenilor. Și mai știa că nu are rost să-și facă prea multe griji în această privință. Ce mare lucru să pierzi puțin sânge sau să te alegi din când în când cu inima frântă ori cu un deget rupt printre prieteni?

Nu că Rohan ar fi avut propriu-zis *prieteni*.

— Întreabă-mă de ce ești aici.

Cererea calmă a Proprietarului a străpuns aerul ca o spadă.

Proprietarul de la Devil's Mercy era *întruchiparea* puterii și îl crescuse pe Rohan ca pe fiul lui – un fiu machiavelic, imoral, *util*. Încă de când era copil, Rohan înțelesese că, în acest palat ascuns, secret, cunoașterea e monedă de schimb, iar ignoranța, slăbiciune.

Fir-ar să fie, știa că nu trebuie să *întrebe* nimic.

Așa că a zâmbit, un zâmbet de rebel, una dintre armele din arsenalul lui, în aceeași măsură ca oricare dintre spadele ori secretele pe care le colecționase.

— Întrebări pun doar cei care nu au alte mijloace de a obține răspunsuri.

— Iar tu ești expert în aceste alte mijloace, a admis Proprietarul. Observare, manipulare, abilitatea de a te furișa sau de a-ți impune prezența și autoritatea.

— Mai sunt și destul de plăcut la vedere.

Rohan se implica într-un joc periculos, dar era singurul fel de joc pe care îl practicasese vreodată.

— Dacă n-o să *întrebi*...

Mâna Proprietarului s-a încheștat pe mânerul bastonului ornamentat din argint.

— Atunci, ia spune-mi, Rohan: de ce te-am chemat aici?

Asta era. Certitudinea i-a vibrat lui Rohan prin vene când a răspuns:

— Succesiunea.

Devil's Mercy era, la prima vedere, un cazinou de lux secret, cunoscut doar membrilor lui: mari bogătași, aristocrați, persoane influente. În realitate, Devil's Mercy era cu mult mai mult decât atât. O moștenire istorică. O forță din umbră. Un loc unde se încheiau afaceri și se construiau averi.

— Succesiunea, a confirmat Proprietarul. Am nevoie de un moștenitor. Mi s-au mai dat de trăit doi ani, cel mult trei. Până cel târziu pe 31 decembrie anul viitor, am să cedez coroana.

Poate că un altfel de om s-ar fi concentrat asupra perspectivei morții, dar nu și Rohan. În două sute de ani, controlul asupra Devil's Mercy fusese transferat de numai patru ori. Moștenitorul era întotdeauna tânăr, iar numirea în funcție se făcea pe viață.

Acesta era – și întotdeauna fusese – țelul final al lui Rohan.

— Nu sunt singura ta opțiune de moștenitor.

— De ce ai fi?

Venind din partea Proprietarului, întrebarea nu era retorică. *Pledează-ți cauza, băiete.*

Cunosc Mercy până la ultimul centimetru, și-a zis Rohan în sinea lui. Îi știu fiecare umbră, fiecare șpil. Membrii mă cunosc. Știu că nu trebuie să mă supere. Ai pomenit deja de abilitățile mele – de cele mai plăcute, cel puțin.

Cu voce tare, Rohan a optat pentru o tactică diferită:

— Știm amândoi că sunt un ticălos desăvârșit.
— Ești tot ce te-am făcut eu să fii. Dar unele lucruri trebuie câștigate.

— Sunt pregătit.

Rohan se simțea ca de fiecare dată când intra în ringul de luptă, știind că durerea e inevitabilă – și irelevantă.

— Există o taxă de participare, a trecut Proprietarul direct la subiect. Ca să preiei controlul asupra Devil's Mercy, trebuie mai întâi să-ți cumperi partea. Zece milioane de lire cred că ajung.

Mintea lui Rohan a început automat să traseze căile către obținerea coroanei. Faptul că *putea* să vadă alternative i-a atârnat al șaselea simț.

— Care-i șmecheria?

— Șmecheria, băiete, e aceeași dintotdeauna: în cazul meu, al tuturor celor de dinaintea noastră, până la moștenitorul primului Proprietar. Nu poți face avere între zidurile de la Devil's Mercy și nici să te folosești de vreun avantaj obținut – câtă vreme ești în serviciul său. Nu poți nici măcar să intri în aceste săli, să te folosești de numele Devil's Mercy sau să-l abordezi pe vreunul dintre membri ori să accepți o favoare din partea unuia.

În afara Devil's Mercy, Rohan nu avea nimic – nici măcar un nume de familie.

— Vei părăsi Londra în maximum 24 de ore și nu te vei întoarce decât dacă și când o să ai taxa de participare.

Zece milioane de lire. Asta nu era doar o provocare. Era o trimitere în exil.

— În absența ta, ducesa o să fie pe post de Factotum în locul tău. Dacă nu reușești să faci rost de taxă, ea o să-mi fie moștenitoare.

Iată-le, așadar: jocul, miza, riscul.

— Pleacă! a spus Proprietarul, blocând accesul către camera lui Rohan. *Acum!*

Rohan cunoștea Londra. Se putea mișca prin orice parte a orașului, fie că era vorba de înalta societate ori de păturile de jos, ca o fantomă. Dar, de când avea cinci ani și până acum, era pentru prima dată când nu se mai putea întoarce la Devil's Mercy.

Caută o oportunitate. Caută o porțiță de scăpare. Caută un punct slab. În timp ce mintea îi lucra cu viteză, Rohan căuta un loc unde să bea o halbă de bere.

În fața pubului ales de el se băteau doi câini. Cel mai mic dintre ei, o cățea care avea ceva de lup, era pe cale să piardă lupta. Probabil că nu era cea mai înțeleaptă decizie să se bage între ei, dar, pentru moment, *înțelepciunea* părea un concept îndepărtat.

După ce câinele mai mare a fost alungat, Rohan și-a șters antebrațul de sânge și s-a lăsat pe genunchi înaintea celui mai mic. Cățeaua a mârâit. El a zâmbit.

Ușa pubului s-a deschis. Înăuntru urla un televizor – vocea unui prezentator.

— Ne parvin informații că prima ediție a Jocului Grandios, ampla și uluitoarea competiție anuală concepută și finanțată de moștenitoarea Hawthorne, Avery Grambs, s-ar fi încheiat. Câștigătorul premiului de 17 milioane de dolari urmează să fie anunțat în direct în orice...

Ușa s-a trântit cu putere.

Privirea lui Rohan s-a intersectat cu căutătura de lup a cățelei.

— Anuală, a șoptit el.

Asta însemna că la anul avea să fie o nouă ediție. Avea la dispoziție un an pentru planificare. Un an să pună lucrurile la punct la perfecție. Din fericire, Avery Grambs nu fusese niciodată *membră* la Devil's Mercy.

Salut, porțiță de scăpare!

Rohan s-a ridicat. S-a dus la ușa pubului și a aruncat o privire în jos.

— Vii? a întrebat-o pe cățea.

Înăuntru, proprietarul pubului l-a recunoscut imediat pe Rohan.

— Ce să fie?

Chiar și fără susținerea oferită de Devil's Mercy, un bărbat cu abilitățile și reputația lui Rohan tot mai avea un as sau doi în mânecă.

— O halbă pentru mine, a răspuns el. O friptură pentru ea.

Apoi colțurile buzelor lui Rohan s-au ridicat, unul mai mult decât celălalt.

— Și un mijloc de transport pentru a părăsi Londra. În seara asta.

CAPITOLUL 1

LYRA

Vîsul a început la fel ca de fiecare dată: cu floarea. La vederea calei din mîna ei, Lyra a fost cuprinsă de o groază dulceagă. Și-a privit cealaltă mîna – și resturile triste dintr-un șirag de bomboane. Nu mai rămăseseră decât trei.

Nu!

Într-un fel, Lyra știa că are 19 ani, dar în vis mîinile ei erau mici – mîini de copil. Umbra care plana asupra ei era mare.

Și apoi a venit șoapta: *Un Hawthorne a făcut asta.*

Umbra – tatăl ei biologic – s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat. Lyra nu-i putea vedea fața. A auzit pașii care urcau scările.

Are o armă. Lyra s-a trezit speriată, cu o apăsare pe piept care o împiedica să respire, cu trupul înțepenit și capul... pe pupitru. Cât i-a luat ca privirea să i se limpezească și realitatea să își reia locul înaintea ochilor ei, Lyra și-a amintit că e la curs.

Numai că amfiteatrul era aproape gol.

— Mai ai zece minute până la predarea testului.

Singura persoană din sală era un bărbat de cincizeci de ani, îmbrăcat într-un sacou.

Test? Lyra și-a îndreptat rapid privirea către ceasul de pe perete. Când a văzut cât e ora, panica ei a început să se domolească.

— În momentul ăsta, ai putea la fel de bine să-l pici direct, i-a spus profesorul, privind-o încruntat. Restul celor din

grupă au terminat deja. Bănuiesc că *ei* nu au pierdut noaptea petrecând.

Fiindcă singurul motiv pentru care o fată cu înfățișarea mea poate fi atât de obosită încât să adoarmă la curs e acela că a petrecut. Agasarea ardea ca o flacără în Lyra, îndepărtând ultimele rămășițe ale fricii din vis. A privit înspre testul aflat lângă ea, pe pupitru. Un test-grilă.

— Să văd cât pot face în zece minute.

Lyra a scotocit în rucsac după un pix și a început să citească.

Cei mai mulți oameni sunt capabili să vadă imagini în minte. În cazul Lyrei, nu existau decât cuvinte, idei și sentimente. Singurele momente când *vedea* ceva cu ochii minții erau cele în care visa. Din fericire, faptul că nu se împotmolea în imagini mintale îi permitea să citească foarte repede. Și, tot din fericire, cel care concepușe testul picase în capcana unui tipar previzibil, care îi era cunoscut.

Pentru a găsi răspunsul corect, trebuia doar să decodezi relațiile dintre variantele oferite. Erau două dintre ele opuse? Diferența cât de puțin una dintre aceste variante opuse în raport cu celelalte? Sau erau două răspunsuri care *sunau* la fel? Sau exista cel puțin un răspuns care *părea* adevărat, dar probabil că nu era?

Asta e faza cu testele-grilă. Nu e nevoie să știi nimic despre materie, dacă reușești să spargi codul.

Lyra a răspuns la cinci întrebări în primul minut. La patru în următorul. Cu cât bifa mai multe căsuțe din test, cu atât iritarea profesorului la adresa ei devenea mai evidentă.

— Mă faci să-mi pierd timpul, a spus acesta. Și ți-l pierzi și tu.

Vechea Lyra poate că ar fi pus la inimă un asemenea ton. Acum însă s-a apucat să citească mai repede. *Identifici tiparul, identifici răspunsul.* A terminat cu un minut mai devreme

și a predat testul, știind cu precizie ce vede profesorul când se uită la ea: o fată al cărei corp îi trimite pe unii oameni cu gândul la *petrecere* mai mult decât i-a trimis vreodată cu gândul la *dansatoare*.

Nu că ar mai fi dansatoare.

Lyra și-a înșfăcat geanta și a dat să plece, dar profesorul a oprit-o.

— Așteaptă! i-a cerut el tăios. Ți-l corectez.

O să-ți dau o lecție, asta voia să spună.

Întorcându-se încet înspre el, Lyra a avut timp să afișeze o expresie neutră.

După ce a corectat primele zece întrebări, profesorul nu marcase decât un singur răspuns ca fiind incorect. Sprâncenele i s-au apropiat pe măsură ce continua să corecteze, iar punctajul s-a menținut – și chiar s-a îmbunătățit.

— Nouăzeci și patru, a zis el și a ridicat privirea din test. Nu-i rău.

Încă nu a terminat, și-a zis Lyra în sinea sa.

— Gândește-te la ce ai putea realiza dacă ți-ai da un pic mai mult silința.

— De unde știți cât de mult îmi dau silința? l-a întrebat Lyra.

Vocea ei era calmă, dar i-a susținut privirea.

— Ești îmbrăcată în pijamale, nu te-ai pieptănat și ai dormit aproape tot timpul alocat testului.

O redistribuise, așadar, din rolul de fată petrecăreață în cel de leneșă.

— Nu te-am văzut niciodată la curs, a continuat cu asprime profesorul.

Lyra a ridicat din umeri.

— Pentru că nu sunt la cursul ăsta.

— Nu..., a zis profesorul și s-a oprit, privind-o cu ochi mari. Nu ești...

— Nu sunt la cursul ăsta, a repetat Lyra. Am adormit la cursul anterior.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, s-a întors și a pornit pe culoar, înspre ieșire. Avea pasul mare. Poate că era grațios. Poate că *ea* încă se mai mișca grațios.

Profesorul a strigat în urma ei:

— Cum ai obținut 94 la un test de la un curs pe care nici măcar nu-l urmezi?

Fără să se oprească din mers, cu spatele la profesor, Lyra a răspuns:

— Dacă încerci să formulezi întrebări-capcană, dar cel care dă testul se pricepe să caute capcanele, nu obții rezultatul scontat.

CAPITOLUL 2

LYRA

E-mailul a sosit în acea după-amiază: de la Registratură, cu Contabilitatea în CC și subiectul *Restricție de înscriere*. Faptul că l-a citit de trei ori nu i-a schimbat conținutul.

Telefonul Lyrei a sunat când ajunsese la jumătatea mesejului, la a patra citire. *Ești bine*, s-a încurajat ea, mai mult din obișnuință. *Totul e bine*.

Și-a adunat curajul pentru impact și a răspuns.

— Bună, mama!

— Deci *chiar* îți mai amintești de mine! Și telefonul tău *chiar* funcționează! Și *n-ai fost* răpită de un criminal în serie cu minte matematică, hotărât să te includă în ecuația lui diabolică.

— O carte nouă? a ghicit Lyra.

Mama ei era scriitoare.

— O carte nouă! Ei îi plac numerele mai mult decât oame-nii. El e un polițist care are încredere în instinctele sale mai mult decât în calculele ei. Se *urăsc* unul pe altul.

— Într-un sens bun?

— Într-un sens *foarte* bun. Și, că tot veni vorba de chimie uluitoare și de tensiune romantică arzătoare... tu cum ești?

Lyra s-a strâmbat.

— Nereușită trecere de la una la alta, mama.

— Răspunde la întrebare, nu te eschiva! Intru în sevrăj de absență a ficei. Taică-tău e de părere că prima săptămână din

noiembrie e prea devreme pentru decorațiunile de Crăciun, fratele tău are patru ani și nu apreciază deloc ciocolata neagră, iar dacă vreau să am cu cine să mă uit la comedii romantice, o să am nevoie de brățări care se închid automat.

În ultimii trei ani, Lyra făcuse tot ce-i stătea în putință să pară normală, să *fie* normală – o Lyra care iubește Crăciunul și ciocolata neagră și comedii romantice. Și, cu fiecare zi, faptul că se prefăcea o omorâse puțin câte puțin.

Așa ajunsese la un colegiu aflat la mai bine de o mie cinci sute de kilometri depărtare de casă.

— Deci, cum ești?

Mama ei avea să continue să pună la nesfârșit întrebarea. Lyra i-a răspuns prin trei cuvinte.

— Singură. Neînsemnată. Înarmată.

Mama ei a izbucnit în râs.

— Ba nu ești.

— Nu sunt neînsemnată sau nu sunt înarmată? a întrebat-o Lyra.

De *singură* nici măcar nu a pomenit.

— Neînsemnată, i-a răspuns mama ei. Ești un suflet bun și generos, Lyra Catalina Kane, și știm amândouă că orice lucru poate fi o armă dacă tu crezi din toată inima că poți răni ori ucide pe cineva cu acesta.

Conversația părea atât de normală, atât de *specifică lor*, încât Lyra cu greu o putea îndura.

— Mama, am primit un e-mail de la Contabilitate.

Tăcerea a căzut ca un copac secular.

— E posibil ca ultimul cec de la editorul meu să fi întârziat, a spus mama ei într-un final. Și e o sumă mai mică decât mă așteptam. Dar o să găsesc eu o soluție, puiule. O să fie totul bine.

Totul e bine. Asta era replica Lyrei – de trei ani era replica ei, încă de când numele *Hawthorne* a început să domine știrile,

iar amintirile pe care ea și le reprimase din motive întemeiate o năpădiseră din nou. Una mai cu seamă.

— Nu te mai gândești la taxele școlare, mama.

Lyra simțea nevoia să încheie conversația. Era mai ușor să proiecteze imaginea *normalității* de la distanță, dar, chiar și așa, avea un preț.

— Pot să-mi îngheț următorul semestru, să-mi găsesc un job, să aplic la credite pentru la toamnă.

— În niciun caz!

Vocea care a rostit acele cuvinte nu era a mamei sale.

— Bună, tata!

Keith Kane se însurase cu mama ei când Lyra avea trei ani și o adoptase la vârsta de cinci. Era singurul *tată* pe care-l cunoștea. Până să înceapă visele, nici măcar nu-și amintise de tatăl ei biologic.

— Eu și mama ta o să ne descurcăm, Lyra.

Tonul tatălui ei nu lăsa loc de discuție. Lyra cea de dinainte nici măcar nu ar fi încercat să protesteze.

— Cum o să vă descurcați? a insistat ea.

— Avem mai multe variante.

Lyra a știut doar din felul în care el a rostit cuvântul *variantă* ce avea în gând.

— Mile's End, a zis ea.

Nu putea vorbi serios. Mile's End însemna mai mult decât o casă. Însemna frontoanele mansardei și leagănul de pe veranda din față, pădurea și pâraul și generațiile din familia Kane care își scrijeliseră numele pe același copac.

Lyra crescuse la Mile's End. Își scrijelise numele pe acel copac la nouă ani. Frățiorul ei merita să poată face același lucru. *Nu pot fi eu motivul pentru care să o vândă.*

— Discutăm deja de mult timp să trecem la ceva mai mic.

Tatăl ei vorbea calm, la obiect.

— Ne omoară să întreținem în continuare vechitura asta. Dacă renunț la Mile's End, ne putem lua o căsuță în oraș, te putem ține la școală, putem să îi deschidem fratelui tău un cont pentru facultate. E un dezvoltator...

— Întotdeauna e câte un dezvoltator, l-a întrerupt Lyra. Și întotdeauna le spui să se ducă dracului.

De data asta, tăcerea de la celălalt capăt a fost asurzitoare.